

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2018

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ (Μτθ. στ' 14-21)
18 Φεβρουαρίου**

Στὰ πρόθυρα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο μᾶς ἀποκαλύπτει τὸ νόημα καὶ τὶς διαστάσεις τῆς ἀληθινῆς νηστείας.

Ἡ νηστεία εἶναι τὸ πρὸ διαδεδομένο ἀσκητικὸ μέσο τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παράδοσης. Ἡ λέξη σημαίνει τὴν ἀποχὴ ἀπὸ τὶς τροφές. Ὡς πρακτικὴ μὲ θρησκευτικὸ περιεχόμενο τὴ συναντᾶμε σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς θρησκείες καὶ σχετίζεται κυρίως μὲ τὴν ἐξωτερικέωση τοῦ πένθους, τῆς θλίψης, τῆς ἐσωτερικῆς συντριβῆς καὶ τὴν προετοιμασία γιὰ μεγάλες ἐορτὲς ποὺ προϋποθέτουν ἐσωτερικὴ κάθαρση.

Οἱ παλαιοὶ Χριστιανοὶ τηροῦσαν μὲ εὐλάβεια τὶς καθορισμένες νηστεῖες μὲ μόνη δικαιολογημένη ἐξαίρεση τοὺς ἐμπερίστατους ἀδελφοὺς (ἀσθενεῖς, ὀδοιπόρους, νήπια). Ἄλλωστε γιὰ ὅσους ἀδικαιολόγητα καταστρατηγοῦν τὶς νηστεῖες οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἐπιβάλλουν αὐστηρὰ ἐπιτίμια.

Σήμερα ἡ νηστεία ὡς θεσμὸς εἶναι περιφρονημένη καὶ παρεξηγημένη. Ἄλλοι, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴν γενικευμένη ἐκκοσμίκευση τὴν παραμερίζουν, τὴν προσδιορίζουν κατὰ τὴν κρίση καὶ δυνατότητά τους ἢ καὶ τὴν καταργοῦν, ἐνῶ ἄλλοι τὴν ὑπερτιμοῦν ἀδιάκριτα καὶ τῆς ἀποδίδουν τεράστια σωτηριολογικὴ ἀξία καθιστῶντας τὴν αὐτοσκοπὸ.

Ἡ νηστεία, ὅμως, δὲν εἶναι αὐτοσκοπός, εἶναι μέσο τοῦ ἀσκητικοῦ ἀγῶνα τοῦ πιστοῦ, τὸ μυστικὸ ὄπλο τοῦ «πολέμου» κατὰ τῶν παθῶν, «ἡ μάχαιρα ἣτις ἐκκόπτει πολλὰς κακίας» κατὰ τοὺς Θεοφόρους Πατέρες.

Ἡ ἀληθινὴ νηστεία ἔχει χαρακτῆρα παιδαγωγικὸ καὶ ἀναγωγικὸ. Διδάσκει τὸν ἄνθρωπο νὰ μὴ βασίζεται στὰ ὑλικά πράγματα, ὑπευθυμίζοντάς του τὴ σχετικὴ ἀξία τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἐνῶ τὸν ὀδηγεῖ νὰ ξεπεράσει τὴν τυραννία τῆς ὑλικῆς ἀναγκαιότητας καὶ νὰ φθάσει στὸ βασίλειο τῆς ἐλευθερίας τοῦ Πνεύματος.

Ὁ μέγας ἐχθρὸς τῆς νηστείας, ὅπως φαίνεται στὴ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ εἶναι ἡ τυπολατρεία καὶ ἡ ὑποκρισία, μὲ μιὰ λέξη ὁ φαρισαϊσμός, αὐτὴ ἡ φοβερὴ πνευματικὴ ἀσθένεια ποὺ πλήττει καὶ ἀκυρώνει κάθε ἐσωρικὴ διάθεση καὶ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωση.

Ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸν θεόπνευστο λόγο τῶν Πατέρων, διὰ τῆς ὑμνογραφίας, μᾶς προειδοποιεῖ ὅτι ἀληθινὴ καὶ εὐάρεστη στὸν Θεὸ νηστεία δὲν εἶναι ἀπλᾶ ἡ τυπικὴ τήρηση κάποιων περιορισμῶν στὴ διατροφή, ἀλλὰ γενικὰ ἡ κυριαρχία τοῦ πνεύματος ἔναντι ὅλων τῶν πιεστικῶν ἀναγκῶν τοῦ σώματος.

«Ἀληθῆς νηστεία ἢ τῶν κακῶν ἀλλοτριώσεις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, καταλαλιᾶς, ψευδοῦς καὶ ἐπιπορκίας. Ἡ τούτων ἔνδεια, νηστεία ἔστιν ἀληθῆς καὶ εὐπρόσδεκτος» θὰ ἀκούσουμε ἀπόψε στὸν ἔσπερινὸ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας..

Οἱ Πατέρες συνιστοῦν ἐπίσης νὰ συνοδεύεται ἡ νηστεία μὲ τὴν ἄσκηση καὶ ἄλλων ἀρετῶν καὶ κυρίως τῆς ἐλεημοσύνης. «Νηστεύεις; Δείξον μοι διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν. Ποίων ἔργων, φησίν. Ἐὰν ἴδης πένητα, ἐλέησον», ὅπως λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

Ἡ νηστεία συνδέεται μὲ τὴν κοινωνικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ἀποσκοπεῖ στὴν ἐγωκεντρικὴ κατάκτηση ἀτομικοῦ ἀσκητικοῦ στόχου. Παιδαγωγεῖ τὸν ἄνθρωπο νὰ ἀκολουθεῖ τὸν κοινὸ κατ' ἀλήθειαν τρόπο ζωῆς «σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις». Ἀναγκαῖος ὅρος, λοιπόν, γιὰ νὰ ἀρχίσουμε «τὸν καλὸν τῆς νηστείας ἀγῶνα» εἶναι ἡ ἀποκατάσταση τῶν κοινωνικῶν μας σχέσεων σὲ σωστὴ βάση μὲ ἀμοιβαία συγχώρηση.

Γι' αὐτὸ ὁ πρῶτος Κατανυκτικὸς ἔσπερινὸς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, στὸν ὁποῖο πρέπει νὰ συμμετάσχουμε ὅλοι μας ἀπόψε, ὀλοκληρῶνεται σύμφωνα μὲ παλαιὸ μοναστικὸ τυπικὸ στὴν καρδιακὴ ἀνταλλαγὴ τῆς συγχώρησης, ὡς προϋπόθεσης τῆς προσπάθειάς μας καὶ ὀνομάζεται Ἐσπερινὸς τῆς συγγνώμης. Μόνον ἔτσι συμπεριφερόμενοι καὶ προσευχόμενοι οἱ Χριστιανοὶ θὰ καταλήξουμε στὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ στὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης, τὰ ὁποῖα ἐορτάζουμε στὸ τέλος αὐτῆς τῆς πορείας καὶ λειτουργικῆς περιόδου μὲ τὴν μετοχὴ μας στὸν Ἀναστάσιμο ἔσπερινὸ τῆς Ἀγάπης.

Καλὴ Σαρακοστὴ καὶ καλὴ δύναμη στὸν προκείμενο ἀγῶνα.

Ἀμήν.

[dkpdf-button]